

[Adam Møller.]

Jeg tror, det er en fordel, at det stadig væk er noget næsten usandsynligt og utroligt, at der her i landet kan forekomme strejker fra statens tjenestemænd. Jeg vil gerne understrege, at jeg her formentlig er i overensstemmelse med regeringens opfattelse, eftersom man også i åbningstalen understreger den betydning, en uforstyrret arbejdsgang har, og understreger, at det i sig selv er en faktor af meget væsentlig betydning for Danmark.

Jeg har gerne villet sige det, jeg siger her, på dette tidspunkt, for vi ved jo, at disse forhandlinger på et eller andet tidspunkt skal føres, og jeg tror, det er klogt, at alle her i folketinget såvel som regeringen indstiller sig på, at man gerne fra statens side og det offentliges side skulle være en reel arbejdsgiver, og at man ikke skal prøve på at føre det, man på andre områder ville kalde en hårdnakket og uvenlig arbejdsgiverpolitik.

Skovmand: Hr. Poul Schlüter kaldte i sin tale den virksomhed, som EF-modstanderne har udfoldet, for antiparlamentarisk. Det forekommer mig, at det er selve tilslutningen til EF, der må betegnes som antiparlamentarisk, fordi den fratager folketinget en af dets vigtigste rettigheder, nemlig retten til at kunne lave de ting om, som tidligere folketing og tidligere regeringer har lavet. Denne ret fortabes, hver gang en dansk repræsentant i EF's Ministerråd går med til en beslutning, for disse beslutninger går altid forud for, hvad folketinget vedtager og har vedtaget.

Det er af den grund, jeg er gået herop. Allerede om en halv snes dage skal statsministeren som dansk repræsentant deltage i det topmøde, der holdes i Paris mellem repræsentanter for EF's nuværende og kommende medlemslande. Dette er den sidste debat, hvor der er lejlighed til at drøfte dette møde her i tinget, inden det har fundet sted, og jeg vil derfor gerne stille statsministeren et par spørgsmål: Hvad skal der

i virkeligheden ske på dette møde? På hvilke punkter løber Danmark en risiko for, at udviklingen med hensyn til større europæisk enhed går videre, end vi kan ønske os? Jeg tænker her især på de tanker, der har været fremme om at videreføre arbejdet på den økonomisk-monetære union — noget, der, så vidt jeg kan se, vil gøre det umuligt for Danmark at fortsætte sin hidtidige form for socialpolitik. Jeg håber, jeg kan få klart svar på disse spørgsmål og også et lige så klart tilsagn om, at regeringen vil bekæmpe de kræfter, der agter at gøre EF-samarbejdet til en spændetroje for de enkelte landes udfoldelse.

Jeg vil også gerne rejse spørgsmålet om Grønlands stilling. I åbningstalen udtalte daværende statsminister hr. J. O. Krag, at Grønlands forhold til EF var endeligt afklaret, uden at komme ind på, at Grønland havde et endog meget klart flertal imod tilslutning til EF. Kan det virkelig være rigtigt, at regeringen vil tage så lidt hensyn til grønlændernes eget ønske? Er det ikke muligt, at man kan indlede forhandlinger med EF om at give grønlænderne de samme muligheder, som færingerne har, nemlig at få spørgsmålet udsat til udgangen af 1975? Det er, hvad en kreds af grønlændere med landsrådsmedlem Jonathan Motzfeldt som talsmand bad om inden den 2. oktober. De fik nej dengang, men jeg synes, regeringen skulle tage sagen op til overvejelse én gang til. Hvis man nemlig endnu en gang siger nej til grønlændernes ønske om selv at kunne bestemme deres fremtid, så frygter jeg, at resultatet til syvende og sidst bliver en afbrydelse af forbindelserne mellem Grønland og Danmark.

(Kort bemærkning).

Poul Schlüter: Hr. Skovmand citerede mig rigtigt, og det er jeg glad for. Jeg fremhævede, at den 2. oktober var et nederlag for dem, der spekulerede i antiparlamentarismen. Det lå i den høje stemmeprocent, og det lå i, at $\frac{2}{3}$ fulgte folketingets anbefaling.